

בשבילך | אבלות בספירה על שום מה

תוך כדי קיפול הכביסה התחשק לי לשמוע קצת מוזיקה אך פתאום נזכרתי שאני לא ממש יכולה לשמוע בגלל ימי הספירה. מה הם מנהגי האבל הללו? מה הם אומרים עבורי?

לפני אלפי שנים נפטרו כמה אנשים ובגלל זה אף אחד לא יכול להתחתן במשך למעלה מחודש וחצי? אין מוזיקה, לא נהנים מפרי חדש ולא מחדשים בגדים? למה? מה המשמעות הגדולה וההשפעה הנמשכת עלינו?

מקריאה על העניין התברר לי כי הכמות האגדית של התלמידים שנפטרו במגפה הוותה את כל עולם התורה דאז. תלמידים אלו היו בשיעור קומה של גדולי הדור. אנשים שהפקידו בידם חלקים מהתורה שבעל פה ואשר היו אמורים להעביר אותה הלאה, לתלמידיהם, עד אלינו. בפטירתם חלקים אלו של תורה אבדו לנו לבלי שוב. התורה שיש בידנו חסרה את כל אותו ידע נפלא שרכשו ולמדו תלמידים אלו. יש פה חסר אמיתי שאי אפשר למלאו.

פתאום נראה לי החורבן נורא יותר. תארו לעצמכן את כל גדולי ישראל שהותירו חותם על דורותינו, הרב פיקוס, הרב נויבירט, ספרים שאת ואני מדפדפות בהם כדי למצוא תשובה לשאלה שצצה במטבח או בעיצומה של שבת, תארו לכן שהם לא היו פה. שלא היו לנו כל הספרים האלו ולא היו פסקי ההלכה ואגרות ההתעוררות, כמה חסר זה היה. ועכשיו תארו לכן יותר מזה, שהיה עוד שולחן ערוך או כרכים נוספים

בש"ס שלעולם לא יהיו. אכן חורבן אמיתי! ולמה בעצם? למה הגיע כל זאת? מה גרם לכך שכ עשרים וארבע אלף התלמידים יכו לעולמם ויקחו עמם את התורה שלמדו? התשובה מצמררת: על כך שלא נהגו כבוד זה בזה.

גדולי עולם אלו לא נהגו כבוד אחד בשני. עפר אנו לכפות רגליהם, וודאי שמדובר בחוסר כבוד דק שבדקים, ועדיין, מצוה זו של בן אדם לחברו גרמה לכך שתורה של עשרות אלפי תלמידי חכמים תאבד לנו והעולם כולו יאבד מדרגתו הרוחנית בעקבות כך.

אני מביטה סביבי על גדולי דורנו ו"עושי דברם". אני רואה ושומעת כמעט מידי יום ביומו על אנשים "שלוחי מצווה" שבאים להלחם מלחמות לא להם ודורסים וכותשים בפייהם ובשפתותם אחרים. כמובן, בשם התורה. האם הם חשבו רגע על המסר המונח לנו כאן, בימים אלו? האם הם העמיקו להבין את מה שמלפני אלפי שנה ועד היום נותר רלוונטי: עדיף מותם של 24 אלף גדולי ישראל ואובדן תורה שאין לו שיעור ושלא יפגע יהודי מישראל?

אני חושבת שהשנה מובן לי יותר מדוע יש לנהוג במנהגי אבלות. אמנם לא הלכתי 24 אף לוויתן אך אני בהחלט עדה למשפטי ראוהו והוצאות להורג המוניות שנערכות במשרד בעבודה, בשולחן שבת או סתם מעל לוחות המודעות.

שלך, חוה

סיפורו של מקום | שיעור בהתמדה

סיפור קטן עם מסר גדול מאחד מקוראי העלון

מעבר לקושי הזה, היציאה של אריה מידי ערב לשיעור הדף יומי, לווה מידי פעם גם בחוסר הערכה מצד אשתו. "בשבילך, זה בעיקר המפגש עם החבר'ה" היא טענה.

לפני זמן מועט, נסעו הם לבדיקה לא שגרתית בשביל הילדה בבית חולים מרוחק ממקום מגוריהם. תוך כדי שאריה היה מתוסכל שאת השיעור היומי הוא פספס, נזכר הוא במכשיר הטלפון שהתחיל להיות מונח באורח קבוע על הסטנדר של המג"ש. מידי ערב השיעור מועבר היישר למערכת קול הלשון. כשהם מתיישבים בנסיעה, אריה מאתר את מספר הטלפון של מערכת קול הלשון ומתחיל לשמוע את השיעור.

"הגענו הביתה" הוא מספר, "אבל השיעור לא הסתיים, באופן אוטומטי נשארת צמוד למכשיר כחצי שעה עד לסיום השיעור. מאז, מיותר לציין שהיחס של אשתי השתנה"

הסתקרנו וחייגנו למספר הטלפון של קול הלשון, 03617111 - אלפי שיעורים מסודרים להפליא לפי מגוון קטגוריות. שיעורי הדף היומי בסגנונות רבים. פונקציונאליות רבה במערכת, קדימה ואחורה במהלך השיעור, האצה או האטה של מוסר השיעור וכן שמירה על השיעור כמועדף.

התקשרנו לאריה השבוע כדי לבקש את אישורו לפרסום העניין. "תוכלו רק להוסיף, תוצאות הבדיקה של הבת היו תקינות. אשתי בטוחה שזה בזכות הלימוד הקבוע."

בין אם לוקחים יום חופש מהעבודה ובין אם משלבים את זה יחד עם העבודה, הנסיעה למירון ארוכה ומעיקה. שלל תחנות ורעיונות באמתחת כל אחד מהנוסעים כיצד למזער את קושי הנסיעה ולהיות רק עם הכמיהה הרוחנית להיות בחלקו של התנא האלוף. סיפור קטן ששלח א' מהקוראים פתח לנו צוהר לעולם מופלא. העולם המופלא הזה, יהיה לכם לעזר תמיד ובפרט בנסיעה ארוכה כזו, העלייה לציון הרשב"י במירון.

סדר יומי העמוס לעייפה של אריה עד לפני שנה היה זהה בודאי לרבים בשוק התעסוקה, עבודה השכם בבוקר וחזרה אל הבית כאשר כל הילדים כבר נמים את שנתם. לאשתו של אריה המציאות הזאת הייתה קשה מנשוא. השכבת הילדים וסידור הבית בכל ערב באופן עצמאי היה פרויקט עצום מידי. בנוסף, השעות הרבות של היעדרותו מהבית היה לה מעיק ומתסכל.

לילות ארוכים עסקוהם בשאלות הרוח גורל. קריירה מול משפחה. חיי דחק במקומם של חיים מרווחים יותר. גם לבסוף כשהפור נפל ומקום עבודתו המשגשגת של אריה הוחלף באחר, דבר שאפשר לו בכל יום בשעות הערב להימצא בבית, הבעיה נותרה.

באותם ימים, כשנה אחרי גיבוש קהילתו של אריה, הוקם בית הכנסת, ושיעור דף היומי בעיון החל מידי ערב. זמן השיעור לא היה ניתן לדיחיו וכך מצא את עצמו אריה שוב מול הקושי של אשתו, היעדרות בשעות הערב מהבית.